

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε Ἀπριλίου,
ὀκτωμῶς τοῦ Βασιλείου.

Ἀριθμὸς πεντακόσα κι' ὀκτῶ
κι' ἐκλογῶν πανηγύρι φοικτό.

**Ὅρθε 'στοὺς μεγάλους μύτους
κι' ἄσπρο 'στοὺς Ἀνεξαοτήτους.**

Τὴν Ἀγκυρά γιὰ σύνθημα καθεὶς ἅς κελαιδῇ
καὶ τοῦ μεγάλου Ψαριανοῦ χρυσῶστε τὸ παιδί,
κι' ὅσους σεμένους πολιτευτὰς ἡ δόξα του ἰσκιώνει
ἀσπρίστε τοὺς κορδόνι.

Τὸ σύνθημά σας Ἀγκυρά καὶ μὲ ταχύ τὸ βῆμα
πρὸς νέας κάλπας δράμετε κι' ἄσπρο, παιδιὰ, σὰς θέλω...
χρυσὸ καὶ 'στὸν Γεννάδιον, ποῦ μόνον ἔχει κτῆμα
τὸν λόγον τὸν ἀνίκητον καὶ τὸ στακτὶ καπέλο.

Ὅπου σημαίαν βλέπετε τῆς Ἀνεξαορτησίας,
ἐκεῖ φρεσὶ καὶ μιὰ πνεὴ μικρὰς χειραφεσίας,

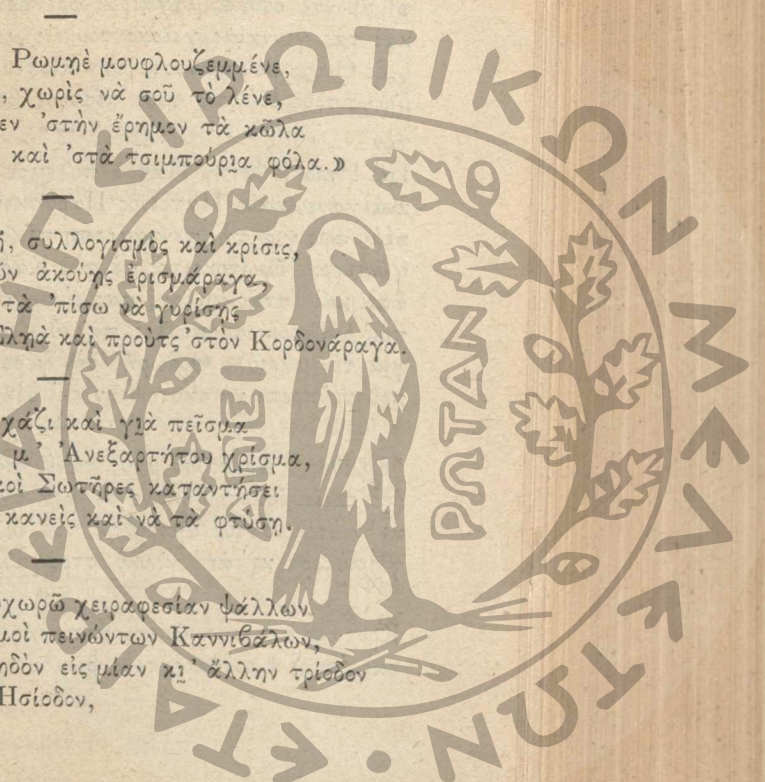
κι' ὅπου βροντῶν Γεννάδιος καὶ λιγυρὸς Μακράκης
ἄσπρο καθεὶς μὲ φράγκικα καὶ κάθε κοντοβράκης.

Ἐπρεπε σὺ μονάχος σου, Ρωμῆ μουφλουζεμμένε,
χωρὶς νὰ σοῦ τὸ γράφουνε, χωρὶς νὰ σοῦ τὸ λένε,
νὰ 'πῆς «προτοῦ τινάξωμεν 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα
ἄσπρο 'στὸ νέον φρόνημα καὶ 'στὰ τσιμπούρια φῶλα.»

Ἐπρεπε νοῦς νὰ σὲ κοσμῇ, συλλογισμὸς καὶ κρίσις,
κι' ὅποταν λόγια σατραπῶν ἀκούης ἐρισμάραχα,
μ' Ἑλληνικὴν εὐγένειαν τὰ πίσω νὰ γυρίσῃς
καὶ πρίτε νὰ 'πῆς εἰς τὴν Ἑλῆν καὶ προῦτε 'στὸν Κορδονάραχα.

Ἐπρεπε, κύριε λαέ, γιὰ χάξι καὶ γιὰ πείσμα
ν' ἀσπρίσῃς ὅσους χρίονται μ' Ἀνεξαορτήτου χρίσμα,
ἀλλ' ὅπως σ' ἔχουν μερικοὶ Σωτῆρες καταστήσει
σιχαίνεται τὰ μούτρα σου κανεὶς καὶ νὰ τὰ φτύσῃ.

Κι' ἐγὼ 'στὰς κάλπας προχωρῶ χειραφεσίαν ψάλλον
καὶ μὴ σὰς σκιάζουν ὠρυγμοὶ πεινόντων Καννιβάλων,
ποῦ σὰν μουγγρίζουν ταυρηδὸν εἰς μίαν κι' ἄλλην τριέδον
θυμούμαι τὸν Ἡσίοδον,

ὅστις σάν ἄνθρωπος σοφὸς σοφώτατα πρεσβεύει
πῶς τὴν Ἑλλάδ' ἀείποτε πένια συντροφεύει.

Ἄς πούμε σήμερα κι' ἐμεῖς τσιμπούρια τοὺς ἐγκρίτους,
ὅπου μᾶς λέν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μανίκι...
ἄσπρο 'στὸν γέρο Ναύαρχο καὶ 'στοὺς Ἀνεξαρθήτους,
κι' ἕνας ἂν ἐδῇ μοναχὰ μεγάλη θάνατι νίκη.

Αὐτὰ σὰς λέγω, βρέ παιδιά, γεμάτος ἀπὸ λαύρα,
κι' ἂν δὲν φανῇς φιλότιμος, μωρὲ λαὲ κενέφη,
γὰρ τοῦτο δὲν θά λυπηθῶ, μὴδὲ θά βάλω μαῦρα,
μήτε θά χάσ' ἡ Μοῦσα μου τὸ πρῶτο τῆς τὸ κέφι.

Εἰς χέρσον ἔδαφος θά 'πῶ πῶς ἔπесεν ὁ σπόρος
κι' ὅπως κυττάζω κάποτε ψυχρῶς κι' ἀδιαφόρως
ἐνώπιόν μου τρέχουσιν ἀχρεῖαν κατσαρίδα,
ἔτσι πηδῶσαν 'στοὺς κρημνοὺς θά 'δῶ καὶ τὴν πατρίδα,
καὶ θά φωνάξω παίζοντας νταούλι καὶ φλογέρα:
«σύρτε 'στὸν γέρο διὰ βόλο κι' ἀκόμη παραπέρα.»

Σάλλισμα πολεμικὸ καὶ 'στὴν Πάτρα φονικὸ.

Α'.

Πῶ! πῶ! 'στὴν Πάτρα πόλεμος καὶ δυνατό ντουφέκι...
μπάμ, μπούμ, ἐδῶ, μπάμ, μπούμ, ἐκεῖ, φωτιά κι' ἀστροπελέκι.
Δὴ τσελεπήδων ζακουστῶν πιαστῆκαν τὰ κοπέλια
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλοια:
«ἀπάνω τους, μωρὲ παιδιά, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
καὶ γιὰ τοὺς ἀφεντάδες σὰς αἰματοκυλισθῆτε.»

«Χριστέ μου, τί πολεμιστοὶ προβάλλουν αἰμοβόροι...
ὦ δόξα!... κουμπουριάστηκαν οἱ δὴ σημαιοφόροι,
καὶ κατὰ γῆς σωρίζονται βουβοὶ καὶ σκοτωμένοι
καὶ πᾶν 'στὴν ἄλλη τὴν ζωὴ κατευχαριστημένοι,
γιατὶ 'φανήκανε πιστοὶ τῶν ἀφεντάδων δούλοι...
γεῖά σας, παιδιά τῆς μπάτσικας, βαρεῖτε τὸ νταούλι.

»Καθένας δούλος μαχαίρας φρενήρης ἄς χυμᾷ
καὶ τὰς γενναίας χεῖρας του εἰς μαῦρον αἷμ' ἄς νίψη,
ὁ δὲ Θεός, ποῦ πάντοτε τὴν πίστιν ἐκτιμᾷ,
ὅλους τοὺς δούλους τοὺς πιστοὺς βεβαίως θ' ἀνταμείψῃ.»

Πῶ! πῶ! 'στὴν Πάτρα πόλεμος!... ἀφρίζουν τὰ λεφτοῦσα
καὶ χάνει κάθε Πατρινὸς Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
κι' ὅπως γιὰ τὴν πεντάμορφη πιαστῆκαν Ἀρετοῦσα
ὁ λαῦρος Ἐρωτόκριτος μὲ τὸν Καραμανίτη,
ἔτσι καὶ 'στὰς ἡμέρας μας εὐτύχησα ν' ἀκούσω
πῶς ὁ Γεροκωστόπουλος παλεύει μὲ τὸν Θάνο
γιὰ τὸν μαρίλο Θεωρῆ, τὸν γέροντ' Ἀρετοῦσο,
ποῦ τοῦπρεπε νὰ σκοτωθῶν καὶ δέκα παραπάνω.

Ἐμαθες, Ἀρετοῦσο μου, τάνελπιστα μαντάτα;
δὴ τρεῖς ἐσκοτώθηκαν σὲ μιὰ τῆς Πάτρας στράτα,
κι' αὐτὸς 'στοὺς ἀμορόζους του φιλιὰ χιλιάδες στέλλει
γλυκύτερα κι' ἀπὸ γλυκὸ στραγαλατζὴ παστέλι.

Κροτάφους στεφανώσετε πεσόντων μαχητῶν
καὶ 'στῆς Κορδόνας τοὺς βωμούς ἂν πῆσουν κι' ἑκατόν,

ὁ μπάρμπας Κορδονάραγας, ὁ λύων ἀμαρτίας,
εὐγνωμονεῖ πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ πρὸς τοὺς τρυματίες.

Β'

Ποῖα τρόπαια καὶ πάλιν μᾶς ἐσάλλπισεν ἡ φήμη...
τρία λειψάνα 'στὰς Πάτρας... αἰωνία τῶν ἡ μνήμη...
εἰς τοὺς τάφους τοὺς μεγάλους ζηλευτῶν σημαιοφόρων
μὲ βαρὺν ἀκούω γδοῦπον ἐπιτάφιον ρητόρων.

Ἄς πούμε σήμερα κι' ἐμεῖς τσιμπούρια τοὺς ἐγκρίτους,
ὅπου μᾶς λέν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μανίκι...
ἄσπρο 'στὸν γέρο Ναύαρχο καὶ 'στοὺς Ἀνεξαρθήτους,
κι' ἕνας ἂν ἐδῇ μοναχὰ μεγάλη θάνατι νίκη.

Δὲν ἐτέλειωσε τῶν δύο τσελεπήδων σὰς ἡ πάλη
κι' ἴσως νέα σὰς 'ξυπνήσῃ πολεμόκραχτη φωνή...
αἰωνία σὰς ἡ μνήμη, καὶ προσμένετε πῶς κι' ἄλλοι
θᾶλλον 'γρήγορα μαζί σας συντροφιά παντοτεινή.

Σήκω, Μπάρμπα κι' Ἀρετοῦσο, γιὰ νὰ 'δῇς παλληκαριὰ,
μπουμπουνίζουν μὲς 'στὴν Πάτρα δὴ χιλιάδες κουμπουριὰ,
Κουτσαβάκενα πατρίς μου κι' ὑπὲρ πάσας προσφιλῆς,
καθεμιὰς κουμπούρας βρόντος ἀναγέννησιν κυττᾶ,
ὁ δὲ Χιώτης κουτσαβάκης καὶ πιστός σου Φασουλῆς
ὦ Ρωμαῖκο, φωνάζει, ποῦ νὰ σέ... καὶ τὰ λοιπὰ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἀγκύραρος, Γεννάδιος, κι' ὅλο νὰ σκούζης «Ἀγκυρὰ
καὶ κάτω τὰ ξυλάγγουρα.»

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγκύραρος...

Π. — Κορδόναρας, Ἐληάρα...

Φ. — Περικλέτος, βρέ Περικλῆ, θὰ φᾶς καμμιὰ σφαλίδα.

Π. — Κορδόναρας...

Φ. — Ἀγκύραρος, κι' ἄς πούμε μ' ἕνα σόμα:
«ἄσπρο! 'στῆς κάλπαις τῆς Μυρτιάς, ποῦναι παρθένοι κόμμι,
κι' ἀμαρτωλὸν καὶ λαίμαργον ὡς τώρα δὲν ἐφάνη
καὶ καθαρά καὶ ξάστερα μᾶς λέει τί θὰ κάνῃ.
Ἄσπρο 'στὸν Ράλλη, Περικλῆ, τὸν βλάμη, τὸν κολλήμα,
ποῦ δὲν τὸν εἶπαν Καίσαρα κι' Ἀλέξανδρο καὶ Ρήγα.

Τρέχω τρέχω μὲ φωτιά
καὶ τὴν Ἀγκυρὰ φιλῶ,
δίνω κι' ἄσπρο 'στὴν Μυρτιά
κι' ὅλους παίζω καὶ γελῶ.

Γενναδίαρος φωνάζω,
Γενναδίαρος ἀηδόνι,
κι' ἀδιάφορος κυττάζω
τὴν Ἐληὰ καὶ τὸ Κορδόνι.

Π. — Κορδόναρας, Κορδόναρας, καὶ μὴν παραφουσκώνῃς...

Φ. — Στὴν γειτονιά μου χθὲς προχθὲς ἐφώνηζ' ἕνας Γκιώνης...
μεσάνυχτα καὶ τέταρτον καθ' ἑκκερμὲς ἐκτύπα
καὶ τὴν καρδιά σου 'σπάραξαν οἱ θλιβεροὶ του φθόγγι,
κι' ὅταν τὸν ἄκουσα κι' ἐγὼ συλλογιζόμενος εἶπα
πῶς ὁ Τρικοῦπης θάφθαε ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Κυττάξετε, μωρὲ παιδιά, καὶ τὸν λησμονημένο...
μέγας Ἀλέξανδρος κι' ἐγὼ 'περνοῦσα μιὰ φορὰ,
καὶ τώρα κάμποσοι τολμοῦν νὰ λένε πῶς δὲν βγαίνει
καὶ μὲ παγώνει σύσσωμον ἡ τρύπα τοῦ καρᾶ.

Ἄς πούμε σήμερα κι' ἐμεῖς τσιμπούρια τοὺς ἐγκρίτους,
ὅπου μᾶς λέν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μανίκι...
ἄσπρο 'στὸν γέρο Ναύαρχο καὶ 'στοὺς Ἀνεξαρθήτους,
κι' ἕνας ἂν ἐδῇ μοναχὰ μεγάλη θάνατι νίκη.

Ἄς πούμε σήμερα κι' ἐμεῖς τσιμπούρια τοὺς ἐγκρίτους,
ὅπου μᾶς λέν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μανίκι...
ἄσπρο 'στὸν γέρο Ναύαρχο καὶ 'στοὺς Ἀνεξαρθήτους,
κι' ἕνας ἂν ἐδῇ μοναχὰ μεγάλη θάνατι νίκη.

Γιὰ τὴν μαῦρη τὴν Ἐληὰ
Γκιώνης γίνεμαι κλαψάρης...
εἰς τὴν Ἀγκυρὰ φιλιὰ,
ζήτ' ὁ Ναύαρχος Κανάρης.

Δὲν πρέπει σήμερα κανεὶς ἐν οὐ πικτιοῖς νὰ παίζει
κι' ἀμέσως σὲ παρακαλῶ τὰ χωράτ' ν' ἀφήσης,
καὶ δὸς χρυσὸν σφαιρίδιον 'στὸν γέρο Μεσσηνέζη...
ἔναι τιμὴ σου, Περικλῆ, νὰ τὸν χρυσοψηφίσῃς.
Ἄν καὶ σοῦ τὸν ἐσύστησα μ' ἐγκώμια πολλὰ
καὶ πάλιν σοῦ τὸν συνιστῶ καὶ πρόσχε καλὰ,
περὶ δὲ πάντων τῶν λοιπῶν καὶ πολυχρόμων φίλων
ὅλους σοῦ τοὺς ἐσύστησα 'στὸ περασμένον φύλλον,
καὶ κάμε τὸ καθήκον σου χωρὶς νὰ στηλιχρώνῃς
καὶ νὰ σὲ πιάνουν ἑξαφνα τῆς πείνας οἱ θυμοί,
κι' ὅλους προσπάθει, Περικλῆ, νὰ τοὺς ὑποχρεώῃς
ἂν θέλῃς πάντοτε νὰ τρῶς δημόσιον ψωμί.
Ἄλλωθις σάν ὅτῃς πῶς ἐγίνε τὸ Σύνταγμα σάν φρόκαλο

καὶ μείν' ἡ Ψωροκόστενα ξερὰ πετσί καὶ κόκκαλο,
τότε θὰ φτύσης τὸ σπυρὸν τοῦ πατριώτου σχῆμα
κι' ὡς Σάλλωκ ἀντάξιος τῆς ράτσας τῆς Ἑβραίας
πικρὰ θὰ χύσης δάκρυα καὶ θὰ φωνάξῃς κρήνη,
ποῦ δὲν τῆς ἔκοψα κι' ἐγὼ δὴο τρεῖς λουριδες κρέας.
Τοὺς πάντας ὑποχρεῶνε καὶ τὴν φωνὴν σου πνίγε,
ὡς πάρε κάθο μιὰ φορὰ κι' ἡ μπρούτζινῃ σου γλκάβα,
κι' ἂν γιὰ τὸν Μπάρμπα μας 'ρωτᾷς 'στὴν Κόρινθον ἐπῆγε
καὶ μ' ἕνα Θρόνον 'πάντρεψε μιὰν ἀνεψιὰ τοῦ Καῖσα,
κι' ὅσοι πιστοὶ τοῦ 'φώνησαν ἀπὲς τὴν 'στὸ Κορδόνι!...
τῆς Ἐβραίας ὁ γαρμπὸς τὸν Θρόνον στεφανώνει.»

Ἦσαί'α χόρευε,
Θεωρῆ στεφανώνει,
κι' ὅλο καὶ ρητόρευε
καὶ τὸν νῦν μας γάνωνε.

Εὐχῆσου, Μπάρμπα μου, κι' ἐμὲ τὸν πρῶτον τῶν κηφήνων
κι' ὅρσε κουφέτα καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους κουρελλῆδες...
Κυριακὴ 'ξημέρωσε κι' ὁ Βασίλειος Ἑλλήνων
θὰ φύγῃ λέν 'στοὺς Πεταλιούς νὰ πιάσῃ πεταλίδες.

Ἄσπρο καὶ 'στὸν Βασιλῆα...
Περικλῆ, σοῦ τὸν συστήνω
μ' ὅλην του τὴν φαμελιά
σὺν τῷ νέῳ Κωνσταντίνῳ.

Ἐφέτος, βλάμη, στερεὰν ἀπόφασιν τὸ 'πῆρα
νὰ δειῶ χαρακτήρα,

καὶ μήτε θέλω νὰ φανῶ τῶν γομαριῶν γομάρι,
ἀλλ' ὅμως ἔχω μιὰ καρδιά, ποῦ γίνεται ζυμάρι,
καὶ ρίχνω καὶ 'στὸν ἀγνωστον καὶ 'στὸν γνωστὸν ἐπίσης...
ἄστα νὰ πᾶν 'στὸν διάβολο καὶ τρέχα νὰ ψηφίσης.

"Ὅρσε 'στους μεγάλους μύτους
καὶ σὲ κάθε τσελεπή...
ἄσπρο 'στους 'Ανεξαρτήτους
μήπως 'δοῦμε προκοπή.

Π. — Εἰς* ὅλους γιὰ τὸ πείσμα σου θὰ δώσω μονοκουκί...
Φ. — Τὸ Κέντρον εἰς τὸν Μπάρμπα μας ἐκάθισε παλοῦκι,
κι' ὁ γέρο-Κορδονάραγας γιὰ τοῦτο κόβει ράβει
καὶ τῆς Κορδόνας ἄφρισαν καπανταῆδες μπράβοι,
κι' ἔσπασαν καθὼς ἔμαθα κεφάλια καὶ ρουθούνια
μὲ πέτραις καὶ μπαστούνια.

Σοβαρὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἡ γνωστή σου γουστερίτσα
δὲν ἐξέχασε τὰ πρῶτα
κι' ἀλησμόνητα καπρίτσα.
Πάλι στρίβει τὸ μουστάκι
τὸ φουριόζο Σκίν-Ζουστάκι.

Ροβεσπιέρε Νικολῆ,
'σύχασε παρακαλῶ...
ἂν δὲν ἄλλαξες μυλλὶ
δὲν ἀλλάξεις καὶ μισαλό;

"Ελληνές μου σκοτωθῆτε,
δὲν μὲ μέλει γιὰ κανένα,
κι' ἂς φωνάζουν συμπολίται
μὲ κεφάλια ραγισμένα:
«ζήτ' ὁ νόμος ὁ δεσπόζων
κουτσαβάκκων φουριόζων,
τάπευκταῖα προλαμβάνει,
πάντα θέλει τὸ καλὸ μας,
μόνο κόσκινο μᾶς κάνει
τὸ ξερό τὸ καύκαλό μας.»

Τρέχω τρέχω μὲ φτερά
νὰ ψηφίσω μιὰ χαρά.
Μὰ καὶ σύ, βρέ μπεχλιβάνη,
'πὲς ὁ νόμος μας νὰ ζῇ,
κι' ἔλα φέρε μιὰ λεκάνη
νὰ ξεράσωμε μαζί.

Π. — Κορδόναρος, Κορδόναρος...

Φ. —

Π. — Μὴ μ' ἀναγκάσης, Φασουλῆ, νὰ βγάλω τὸ κουμπούρι.

Φ. — Κι' ἐγὼ μὲ χέρια σταυρωτὰ καὶ σοῦζα δὲν θὰ μείνω.

Π. — Ἀνθρωποφάγος ἦθελα τῆς Ἀφρικῆς νὰ γίνω
καὶ τὴν ξυλένιχ σάρκα σου μὲ λύσαν νὰ δαγκάνω
καὶ μέσα σ' αἷμ' ἀνθρώπινον τὸ μπάνιο μου νὰ κάνω.

Φ. — Σιώπα, γέννημα φυλῆς μουφλούζας κι' ἀκαμάτρας,
ἀλλέως σοῦ τὴν ἀναψα σὰν κούτσαβος τῆς Πάτρας.

Π. — Ἐγώμαι Περικλέταρος...

Φ. —

Κι' ἐγὼ φονιάς Φασούλαρος,
μαχαίραρος, πιστόλαρος, κλωτσῶν ἀγριομούλαρος.

Νὰ πιστόλα καὶ μαχαίρα
κι' ἄιντε τράβα παρὰπέρα,
μὴ σὲ στρώσω κατὰ γῆς
μαχαίρα τῆς ἐκλογῆς.

Π. — Μωρὲ γιὰ ποιὸν τὰ λὲς αὐτά;

Φ. —

Γιὰ σένα, βρέ τσιροῦ,
καὶ μὴν παρακορδόνεσαι γιὰτὶ βρωμᾷ μπαροῦτι.

Π. — Κόρδοнос καὶ Κορδόναρος...

Φ. —

Μ' αὐτὰς τὰς καταλήξεις,
τὴν ὄνος καὶ τὴν ὄναρος, κοντεύεις νὰ μὲ πνίξεις.

Τρέχω φρόνημα κηρύττων
εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Σταδίου...
ἄσπρο τῶν Ἀνεξαρτήτων,
τῆς Μυρτιάς, τοῦ Γενναδίου.

Π. — Ἀμμ' δέ; ἀπ' τὴν ἀνάποδη...

Φ. —

Ἐβγήκε... νάτος νάτος...
μωρὲ μὰ πῶς τὴν ἔπαθε ὁ μπάρμπα-Κορδονάτος.

Σοβαρὰ κηρύγματα,
εἰς τῆς στρούγγαις ρήγματα,
φόλαις καὶ σφυρίγματα.

Π. — Ἐλύσσαξες, Ἀγκύραρε...

Φ. —

Σ' ἐλύσσαξα τφόντι...

Π. — Κᾶτι συμφέρον φαίνεται πῶς θάχης, βαγαπόντη.

Φ. — Ἐχω συμφέρον βέβαια, βρέ ψωρο Περικλέτο,
καὶ σὺ κατὰλαβέ το.

Ὁ παραλῆς Γεννάδιος ὡς Βουλευτὴς ἂν δράση
μοῦπε πῶς τῆς στερλίναις του μαζί μου θὰ μοιράση,
κι' ἔλα καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, νὰ πάρης ἓνα τρίτον...
ἄσπρο λοιπὸν τοῦ παραλῆ καὶ τῶν Ἀνεξαρτήτων.

Π. — Μὴ μ' ἐρεθίζης, Φασουλῆ, θὰ γίνῃ φονικό...

Φ. — Βάρδα καὶ σοῦ τὴν ἀναψα, τσιμποῦρι νηστικό.

(Φουσκόνουν κατακκόκιναις ἢ κίτριναις τῶν μούραις
καὶ τρέχουν καθβαλάρηδες πολλοὶ νὰ τοὺς χωρίσουν,
μὰ βγάζουν ἑξαφνα κι' οἱ δὴ οὗ παληαῖς θεοκουμπούραις
κι' ἀλληλοκουμπούριαζονται καὶ πάνε... νὰ ψηφίσουν.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μητσάκης ὁ περίπυστος, Μητσάκης ὁ νευρώδης,
καὶ συγγαφεὺς τὰ μάλιστα φρικτὸς καὶ θηριώδης,
ἐκδίδει τὰ περίφημα καὶ λαῦρα ἄλλα λόγια,
συγκολλητὰ, συγκρατητὰ ὡς εἶδος κουμπολόγια,
κι' ὅπουταν οὗτος ἐκδοθῇ ὁ λυσσασμένος τόμος
τότε δι' ὅλους ἐκπληξίς, καταπληξίς, καὶ τρόμος.

Μ' εὐχὰς θερμὰς καὶ φίλων καὶ συγγενῶν μυρίας
ὁ Θεόδωρος Σκουρτέλης ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
νέος λαμπρὸς μὲ γρόσα καὶ διαλεκτὸς ἐν γένει,
τὴν ἀδελφὴν ἐστέφη τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη,
τούτεστι τὴν Ἐλένην, τὴν συνετὴν καὶ φρόνιμον,
κόρην φημίλλας πρώτης καὶ νοικοκυρασμένης,
κι' ὁμοίαν εἰς τὸ κάλλος μ' ἐκείνην τὴν συνώνυμον,
ποῦ ἦρε τὰ μαλλιά της ὁ Πάρις ὁ τσακπίνης.